

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉姬晴雨
เขียน

7

บทที่ 239 กลับไม่ตื่น

หลังจากนั้น ผู้นำตระกูลตัวนก็ได้มัดบุตรชายสุดที่รักของตระกูล นำตัวไปสารภาพผิด อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่แม้แต่จะได้ก้าวเข้าประตูบ้านตระกูลกู เจ้าบ้านและนายท่านทั้งสองไม่อยู่ โปรดมาอีกครั้งในภายหลัง” จากคำพูดนี้ ผู้นำตระกูลตัวนมองออกแล้วว่าบุตรชายของตนทำให้อีกฝ่ายชุ่นเคื่องอย่างสมบูรณ์แล้ว และอีกฝ่ายคงไม่ยอมให้อภัยเขาเป็นแน่!

การที่เลี้ยงลูกอย่างตัวนห้าวจวินออกมาเช่นนี้ได้ ผู้นำตระกูลตัวนย่อมถือว่าเป็นคนอารมณ์ร้อนเช่นเดียวกัน ไม่ใช่ว่าหาซื้อยาใหม่ไม่ได้หรือ กินยาต้มมานานหลายปีถึงเพียงนี้ ก็ไม่ได้กินจนตายไม่ใช่หรือ หลังจากที่พบทางตันไปหลายรอบ เขาก็พาบุตรชายกลับบ้าน คนตระกูลกูเอาใจยากเช่นนี้ ข้าไม่เอาใจแล้ว!

ตระกูลตัวนเริ่มใช้ชีวิตอย่างยากลำบากอีกครั้งรา โชคดีที่ตระกูลกูไม่ได้ทำการอย่างเด็ดขาด ทารกน้อยของบ้านพวกเขาป่วย เมื่ออู่ไปร้านยา กลับไม่ได้ถูกปฏิเสธที่จะให้ยาสำหรับเด็ก

เด็กเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ควรตีตราหาไปด้วย ความโกรธที่ผู้นำ
ตระกูลตัวนี้มีต่อตระกูลกู่จึงลดลงด้วยเหตุนี้

ความจริงแล้ว ตอนที่เขาพาบุตรชายของตนไปสารภาพ
ผิด ตระกูลกู่ไม่มีคนอยู่จริง ๆ กู่เยี่ยไปยังโรงผลิตยา กำลังวุ่นอยู่
กับยาชุดแรกที่ทางกองทัพสั่ง ซึ่งใช้เวลาเกือบทั้งวันอยู่ใน
โรงผลิตยา แม้แต่ไปหลือวินจี้และเจียงจงเทียนยังถูกนางสั่งงาน
จนหัวหมุน

ดูเหมือนแพทย์โอสเถใหญ่ไปหลือจะเตรียมตั้งรกราก
อยู่ในเมืองเหยียนเฉิง โดยที่ช่วงนี้ไม่มีที่ท่าที่จะจากไป เขาได้
ตกหลุมรักวิถีชีวิตในตอนนี้ที่แสนอึมเอมและเต็มไปด้วย
เป้าหมาย

ส่วนกู่เซียวเผ้าดูสุราสำหรับการแพทย์ของโรงกลั่นสุรา
กลางคืนมักจะนอนอยู่ในหมู่บ้านที่เป็นที่ตั้งของโรงกลั่นสุรา แม้
ผ่านไปสิบวันก็อาจไม่ได้พบเจอเขาสักครา ส่วนกู่หึงก็ขยัน
ขันแข็ง ตอนเข้าศึกษาเล่าเรียน พลบค่ำกลับมาช่วยงานที่
โรงผลิตยา บ้านตระกูลกู่จึงอยู่ในสภาพที่ไร้เจ้าบ้านตั้งแต่เช้า
จรดค่ำแล้ว โชคดีที่คนใช้ในบ้านมีจำนวนไม่มาก เมื่อมี
ป่าเหยียนคอยดูแล ก็ทำให้รู้สึกวางใจได้

สินค้าชุดแรกถูกขนขึ้นรถ และกั้เชียวคั้กันสินค้าด้วยตนเอง ขณะที่เดินทางไปยังด้านจวันกลาง กั้เยี่ยก็บิตชี้เกียจ และให้เหล่าคนงานที่ลำบากมาหลายวันได้หยุดพักเป็นเวลาสามวัน เมื่อกลับถึงบ้านนางก็ทิ้งตัวลงนอนไปทั้งวัน

นางตื่นขึ้นท่ามกลางสายตาอันอบอุ่น ที่แท้เมื่อกั้หมีงเล็กเรียนกลับมา ได้ยินว่าน้องสาวนอนหลับมาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว เรียกอย่างไรก็ไม่ยอมตื่น จึงรู้สึกกังวล อีกทั้งยังถึงกับเชิญท่านหมอหลี่และหลิงเจี๋ยเงินมาด้วย เมื่อท่านปู่ไม่อยู่ ท้ายที่สุดอย่างไรเขาก็เป็นเพียงเด็กอายุสิบสองปี เมื่อเห็นน้องสาวเป็นเช่นนี้ เขาก็ไร้ซึ่งที่พึ่งพิงหลัก

พี่เงิน ท่านมาทำอะไรที่นี่หรือ” กั้เยี่ยบิตชี้เกียจ พร้อมกับบิตปากเล็กๆ ของตนเพื่อหาว่า จากนั้นก็กอดหอมอนพุดพร้อมรอยยิ้มว่า หลิงชายมิควรถูกเนื้อต้องตัวกัน การที่ท่านเข้ามาในห้องส่วนตัวของข้า มันเป็นการทำลายชื่อเสียงข้านะ ท่านไม่คิดจะรับผิดชอบหน่อยหรืออย่างไร”

รับผิดชอบสิ! รอให้ท่านปู่กลับมาก่อน ข้าจะไปสู่ขอ...” หลิงเจี๋ยเงินลูบหัวแม่นางน้อยที่นอนเอนกายอยู่บนเตียงอย่างแผ่วเบา เส้นผมสีดำขลับยาวและเงางาม เขาเผยรอยยิ้มอัน

เข่ายวนคล้ายกับกำลังล่อลวงสาวน้อย เหตุใดต้องทำให้ตนเอง
เหน็ดเหนื่อยถึงเพียงนี้ รับปากช้านะ คราวหลังอย่าทำเช่นนี้
อีก”

ในชาติก่อน เมื่อสาวน้อยผู้นี้เริ่มทำงาน นางก็ราวกับ
กลายร่างเป็นคนบ้างานไปในทันที เอาแต่ศึกษาค้นคว้าชนิด
ใหม่ทั้งวันทั้งคืน ทุกคราล้วนเป็นเขาที่เข้าไปขัดจังหวะนางเสมอ
และบังคับให้นางกินข้าว พักผ่อน แต่สาวน้อยผู้นี้กลับไม่สำนึก
บุญคุณ แถมยังด่าเขาลับหลังว่าเป็นเจ้าน้ำแข็งยักษ์จอมใจร้าย!
ช่างเป็นสาวน้อยที่ไร้หัวใจเสียจริง! หลังเจวียเงินติดเบาๆ ไปที่
หัวของกุ้ยเย่

นิสัยไม่ดี!” กุ้ยเย่กุมหัวของตนเองเอาไว้ แสร้งโกรธและ
จ้องมองเขา ขณะที่กำลังจะพูดต่อ ท้องของนางก็เริ่มร้องขึ้น
โหย หิวเหลือเกิน! ขำรู้สึกว่ายตอนนี้ตัวเองกินรวุได้ทั้งตัวเลย!”

กินหอยทากหรือ” ไม่แน่ว่าอาจเป็นเพราะนางกระเพาะ
ไม่ดีมาตั้งแต่เด็ก สาวน้อยมักจะกินน้อยแต่แบ่งหลายมือ ใน
กระเป๋าดิถีตัวยังมีขนมขบเคี้ยวที่บ้าเหี้ยนเตรียมไว้ให้นาง
ไม่ได้กินอะไรมาทั้งวันเช่นนี้ จะไม่หิวได้อย่างไร

กู่เยี่ยนนั่งอย่างมีความสุข เยว่หยวนยืนอยู่ด้านหลังหวีผม ให้นางอย่างใส่ใจ กู่เยี่ยนที่เพิ่งตื่นนอนดูเลื่อนลอยเล็กน้อย ไร้ซึ่งไหวพริบเฉกเช่นปกติ และพูดอย่างเชอซ่าว่า พี่เงิน วัวต่างหาก ไม่ใช่หอยทาก!”

นางแม้มปาก อยากกินหอยทากฝรั่งเศสเหลือเกิน... ชาตินี้คงได้แต่ฝันแล้ว เฮ้อ ช่างเถอะๆ การที่มีผักหอยขมให้กิน ก็ถือว่าไม่เลวแล้ว!”

กู่หมิงที่ยืนอยู่หลังหลังเจวียเงินก็รู้สึกสงสัย น้องสาว หอยทากฝรั่งเศสเป็นหอยทากจากแคว้นไหหนหรือ และกินได้ด้วยหรือ ผักหอยขมหรือ ข้าอยากกิน!”

ฝรั่งเศส...หอยทากฝรั่งเศส...ก็คือ...มันเป็นหอยทาก ชนิดหนึ่ง เอ่อ แหะๆ...” เมื่อกู่เยี่ยนอยู่ท่ามกลางสายตาอันสงสัย ของพี่ชายและพี่เหียน นางจึงยิ้มแหย่ ข้าอ่านเจอมาจากใน หนังสือ ว่ากันว่ามันมีรสชาติที่หอมมัน น่าเสียดายที่ที่พวกเรา อยู่ไม่มี...”

หลังเจวียเงินเห็นว่าสาวน้อยอธิบายอย่างงุ่มง่าม จึง แอบขำอยู่ในใจ แต่บนใบหน้ายังคงไว้ซึ่งสีหน้าอันนิ่งและ

อ่อนโยน ถ้าโลกใบนี้มีของสิ่งนี้อยู่ พี่เงินก็จะหาวิธีตามหามาให้
เจ้า ส่วนผัดหอยขมนั้น ตอนนี้เลิกคิดก่อนเถอะ กินข้าวต้มรังนก
ให้ชุ่มคอเสียก่อน ทนหิวมานานถึงเพียงนี้ กินข้าวต้มก่อนดีกว่า”

“รังนกอีกแล้วหรือ น้ำลายนกนางแอ่นทั้งนั้น สู้กินข้าวต้ม
เห็ดหูหนูขาวเสียยังดีกว่า! ใส่พุทราจีนและเก๋าก็มีประโยชน์
เหมือนกันไม่ใช่หรือ” กุ้ยเย็บนพัมพ์พำอยู่ในปาก และยอมรับ
ชะตากรรมกินรังนกเข้าไป

อาหารที่ตามมาล้วนเป็นของที่อร่อยและย่อยง่าย นางแค
ชิมอย่างละนิดก็อิ่มแล้ว แต่นางยังคงคิดถึงเรื่องผัดหอยขม และ
พูดกับกุ้ยหมิงว่า พี่ชาย ข้าจำได้ว่าพรุ่งนี้เป็นวันหยุดของท่าน
ส่วนข้าก็หยุดเหมือนกัน พวกเราไปหาหอยขมที่หมู่บ้าน
ซานเมืองดีหรือไม่”

เหนื่อยมาเดือนกว่าแล้ว อุตส่าห์มีวันหยุดทั้งที เหตุใด
ไม่พักผ่อนเล่า” หลังเจี๋ยเงินหยิกไปที่แก้มของสาวน้อย และ
พูดอย่างเอาใจ

การไปพักผ่อนที่หมู่บ้านซานเมือง ไม่ถือว่าเป็นการ
พักผ่อนหรือ” กุ้ยเย็บหันหน้าจ้องมองเขา

วันต่อมา ชายหนุ่มรูปงามทั้งสองอย่างหลังเจี๋ยเฉินและไปหาลี้วี่นจี้ นำพวกกลุ่มชายหนุ่มมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านซานเหมิง โดยบุรุษเหล่านั้นประกอบด้วยเจียงจงเทียน จวินฉีเจิง กู้หมิง หลีเฮ่า และเพื่อนสองคนที่ค่อนข้างสนิทกับกู้หมิงตอนอยู่บ้านตระกูลจวิน ส่วนหญิงสาวมีกู่เยี่ย กูลี่เออร์ หลีชีวเหนียงและ หลีชีวเออร์ ซึ่งล้วนแต่เป็นคนที่มีความสัมพันธ์อันดีกันตอนที่อยู่หมู่บ้านชิงซาน

พวกบุรุษต่างขี่ม้าตัวสูงใหญ่ ดูสง่างาม ส่วนพวกสตรีต่างนั่งอยู่ในรถม้าคันเดียวกัน ล้อของรถม้าเป็นชนิดล้อยางที่หลังเจี๋ยเฉินมอบให้ ซึ่งไม่สามารถหาได้จากที่ไหนแล้ว มันทั้งเล่นไปอย่างเรียบนิ่งและนั่งสบาย เหล่าสตรีต่างอารมณ์ดี มองดูทิวทัศน์ผ่านหน้าต่างรถ คู่กันเจี๋ยจ้าวไม่หยุดหย่อนราวกับฝูงนกกระจะอกน้อยที่มีความสุข

หลังเจี๋ยเฉินมองผ่านหน้าต่างไปยังแม่นางน้อยผู้สดใส ร่าเริงและรักสนุกราวกับนกจากฝน หัวใจของนางอิมเอมไปด้วยความสุข ชาตินี้นางใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขยิ่งกว่าชาติก่อน ซึ่งเป็นสิ่งที่คาดหวัง

นี่! เยียเออร์ พี่เงินของแจ้มองมาอีกแล้ว!” กูลีเออร์แอบขยิบตาให้กู่เยีย ผู้ชายที่หล่อเหลาเยี่ยงนี้ กลับถูกเจ้าเก็บมาได้ นี่ราวกับเก็บสมบัติมาได้ชัดๆ เลยนี่นา!”

กู่เยียหาได้หน้าแดงเคอะเขินไม่ ทำไม อิจฉาแล้ว? ไปเก็บสักคนมาจากภูเขาเหมือนข้าสิ!”

ข้าไม่มีโชคเช่นนั้นนะสิ อีกอย่างผู้ชายหล่อเหลาเกินไป จะดึงดูดสายตา เจ้าดูบ้างๆ หน้าๆ เหล่านั้นสิ ต่างไม่อยากจะสายตาไปจากเขาเลย ก็มีแต่เยียเออร์ คนอย่างเจ้าที่เก่งกาจไปเสียทุกอย่างเยี่ยงนี้ ที่จะสามารถครอบครองใจของเขาเอาไว้ได้!” กูลีเออร์เป็นเด็กสาวอายุประมาณสิบสามปี จึงมีความคิดที่อ่อนไหว นางสังเกตเห็นมานานแล้วว่า มีบางอย่างผิดปกติระหว่างกู่เยียและพี่เงินของนาง!

บทที่ 240 ใจคนยากแท้หยั่งถึง

“สิ่งที่ไม่น่าเชื่อถือที่สุดก็คือหัวใจมนุษย์ โดยเฉพาะหัวใจของบุรุษ! เรื่องในอนาคต ใครจะไปรู้กันเล่า! ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ได้พึ่งพาเขาเพื่ออยู่รอด หากอนาคตเขาจะเปลี่ยนใจ หัวใจของข้าก็จะไม่อยู่ที่เข่อีกต่อไป คางคกสองขานั้นหายาก แต่บุรุษสองขามีอยู่เต็มทุกแห่งหน! พวกเราเหล่าสตรีก่อนอื่นต้องเคารพตนเอง ยืนหยัดด้วยตนเอง และแข็งแกร่งด้วยตนเอง จึงไม่เป็นบริวารของบุรุษ! การทำให้บุรุษไม่อยากจากไปไหน จึงจะถือว่ามีความสามารถที่แท้จริง!”

เพียงหญิงสาวตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง กลับพูดสิ่งที่มีความหมายลึกซึ้งเช่นนี้ ช่างน่าทึ่งเสียจริง กุสึเออร์และหลี่ซิวเออร์ต่างรู้สึกนับถือนาง และแสดงสีหน้าเห็นด้วยอย่างลึกซึ้ง เกรงว่าต่อไปนางจะบอกว่าน้ำตาลมีรสขม น้ำดีมีรสหวาน ตอนนี้หญิงสาวทั้งสองก็ต่างเห็นด้วยแล้ว

หลังจากที่หลี่ซิวเหนียงมาถึงเมืองเหยียนเฉิง นางกลับนั่งเงียบไม่พูดอันใด โดยเฉพาะหลี่ซิวเออร์และกุสึเออร์ต่างถูก

เลื่อนชั้นมาอยู่ข้างกายกู่เยี่ย เพื่อเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับการปรุงยาอันล้ำลึก ส่วนนางที่เติบโตกับพวกนางทั้งสองมาตั้งแต่เด็ก กลับยังคงต้องใช้ชีวิตด้วยการล้างสมุนไพร เก็บสมุนไพร หั่นสมุนไพร และศึกษาค้นคว้าสมุนไพร นางมักรู้สึกวกู่เยี่ยเฉยเมยกับนางเสมอ ไม่ได้ใกล้ชิดสนิทสนมเหมือนกับกู่ลี่เออร์และหลี่ซิวเออร์

นางไม่เคยนึกถึงนิสัยเก็บตัวเงิบของตนเอง โดยเฉพาะตอนอยู่ต่อหน้ากู่เยี่ย มักจะมีความคิดที่เข้ากันไม่ได้ การที่กู่เยี่ยออกมาเที่ยวแล้วนึกถึงนางถือเป็นเรื่องที่ไม่เลวแล้ว!

หลี่ซิวเหินยงแอบจ้องมองผ่านหน้าต่างรลไปยังชายหนุ่มรูปงามสวมชุดสีขาว นางรู้ว่าผู้ชายเช่นนี้เป็นดังดวงจันทร์บนขอบฟ้าที่ทำได้เพียงจ้องมอง และไม่มีวันที่นางจะใกล้ชิดได้ แต่หัวใจของนางยังคงคาดหวังอยู่ลึกๆ

เมื่อนางเห็นตอนที่คุณชายหลิงปรนเปรอกู่เยี่ยอย่างไรชีวิตจำกัด นางก็รู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย เมื่อหนึ่งปีก่อน กู่เยี่ยใช้ชีวิตยังไม่ดีเท่านางด้วยซ้ำ เหตุใดกู่เยี่ยทำได้ แต่นางกลับทำไม่ได้เล่า ถ้านางมีความโชคดีสักครึ่งหนึ่งของกู่เยี่ย คนที่สามารถได้ใจชายหนุ่มรูปงามผู้นี้ก็อาจจะเป็นนางสินะ

กู่เยี่ยมีดีอันใด ตัวก็เตี้ย แถมร่างกายยังผอมแห้ง รากฐานร่างกายยังได้รับบาดเจ็บหนักหนาตั้งแต่เด็ก อนาคตจะส่งผลต่ออายุขัยหรือไม่และจะมีลูกได้หรือไม่ก็ยังถือเป็นปัญหาใหญ่ คุณชายหลังถูกใจจุดไหนของนางกันแน่ หลีชีวเหินยงลุบไปยังใบหน้าที่ยิ่งนานยิ่งสวยงามและขาวผ่องของตนเอง ส่วนมืออีกข้างกำหมัดแน่นอยู่บนเข่า นางไม่เชื่อว่าผู้ชายจะผลักดันความสุขที่มาหาถึงที่ ถึงแม้สถานะของนางจะไม่เพียงพอที่จะเป็นภรรยาหลวง แต่ต่อให้เป็นภรรยาน้อยนางก็ยอม!

ชีวเหินยง ชีวเหินยง...เจ้าว่าจริงหรือไม่!” ทันใดนั้น แขนของนางก็ถูกกุ๊ลี่เออร์ผลัก นางตั้งสติกลับคืนมา และมองดูแม่นางทั้งสามคนที่กำลังมองมาที่นางอย่างพร้อมเพรียงกัน ถึงแม้ไม่รู้ว่พวกนางกำลังพูดอันใดกันอยู่ แต่นางก็พยักหน้าอย่างเสแสร้ง

กุ๊ลี่เออร์และหลีชีวเออร์ต่างเป็นคนที่รู้จักการแสวงหาผลประโยชน์ เมื่อเห็นว่ากู่เยี่ยโชคดีย่ำรวยแล้ว จึงประจบประแจงกู่เยี่ยจนได้เข้าหาใกล้ชิด นางคนหนึ่งแล้วที่ไม่ประจบกู่เยี่ย เพราะนางไม่ทำเรื่องอย่างคอยประจบประแจง เลียแข้งเลียขา จึงถูกกู่เยี่ยเมินเฉย และจนถึงตอนนี้ยังอยู่ใน

กลุ่มทำความสะอาดสมุนไพร ส่วนพวกนางต่างกลายเป็นคนสนิทของกู่เยี่ย...แต่แล้วอย่างไรงันล่ะ ทำยที่สุดแล้ว ความสุขของหญิงสาวก็ต้องขึ้นอยู่กับฝ่ายชาย ไม่รู้ว่าหลังจากที่คุณชายหลังไต้ยีนคำพูดอันน่าตกใจของกู่เยี่ยในตอนเมื่อครู่นี้ เขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

หลังเจวียเงินสังเกตเห็นถึงสายตานั้นแวววาวที่มองมาจากในรถม้าอย่างเป็นระยะๆ เมื่อเขากวาดหางตามอง กลับมองเห็นคนงานหญิงของโรงผลิตยากำลังแอบมองเขาอยู่ หลังเจวียเงินจึงอดขมวดคิ้วไม่ได้

ผู้ที่ได้รับเชิญจากกู่เยี่ยเพื่อมาเที่ยวด้วยกันในครั้งนี้นั้นล้วนแต่เป็นเพื่อนเล่นที่เติบโตมาพร้อมกับนาง ซึ่งต่างเป็นพี่น้องที่ดีของนาง ทำที่ที่เขาปฏิบัติต่อกู่เยี่ย เชื่อว่านอกจากคนตาบอดแล้ว ผู้อื่นล้วนเดาออกถึงความคิดของเขา แต่นางยังคงตกหลุมรักเขาจนแสดงท่าทีไม่เก็บอาการเลยเช่นนี้ นิสัยของหญิงสาวผู้นี้ก็หาได้ตึ้นก เขาไม่วางใจที่จะมีหญิงสาวเช่นนี้ อยู่ข้างกายสาวน้อย!

พวกเขาไปถึงหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว ถึงแม้ฤดูกาลนี้ดอกบัวต่างเหี่ยวเฉาและใบบัวก็เหลืองแห้ง แต่เมื่อเห็นน้ำทะเล

สายสีฟ้าอันไร้ขอบเขต เด็กที่โตบนภูเขาย่างกู่ลีเออร์จึงอดไม่ได้ที่จะให้ร้องขึ้นมา กู่เยี่ยเล่าให้พวกนางฟังถึงเรื่องการมาตกปลา เก็บหัวและเก็บไข่เปิดป่าในช่วงฤดูร้อน เหล่าแม่นางน้อยต่างรียากันยกใหญ่!

ในตอนนี้อากาศอบอุ่นและสดใหม่เหลือเกิน ข้าจะให้คนชุดขึ้นมาให้” จวินฉีจึงสั่งให้คนรับใช้ลงเรือไปยังหมู่บ้านของตนเพื่อขุดรากบัว เขาเห็นว่ากู่หมิงม้วนขาทางเก่งขึ้นแล้วและเดินไปที่ริมทะเลสาบพร้อมกับตะกร้า เขาจึงเดินตามไป เมื่อเพื่อนสองคนของเขาเห็นเช่นนั้น จึงล้งเล่อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะปล่อยเขาไป คุณชายเก้าสกุลจวินก็ลงไปจับปลาแล้ว พวกเขายังมัวถือตัวอันใดอยู่อีกเล่า รีบมาสนุกกันเถอะ!

พวกเจ้าจะไปตกปลาหรือไปจับหอยขม” พี่เงินได้ทำรองเท้าลุยฝนแบบยาวถึงเข่าให้นางหลายคู่ ซึ่งใช้ได้พอดีเลย! หญิงสาวทั้งหลายเห็นว่าไม่ต้องเผยเท้าออกมา จึงต่างเลือกไปจับหอยขม

หลังเจียเงินนำกลุ่มหญิงสาวและชายหนุ่มไปยังริมทะเลสาบที่ค่อนข้างตื้น ทั้งชายและหญิงต่างพุ่งตัวลงไปอย่างสนุกสนาน เนื่องจากพวกเขาต่างไม่เคยจับหอยขม ส่วน

ริมทะเลสาบก็มีหอยขมอยู่มากมาย ใต้ก้อนหินหนึ่งก้อนสามารถจับได้หลายตัว หอยตัวใหญ่มีขนาดใกล้เคียงกับไข่นกพิราบ ส่วนตัวเล็กก็มีขนาดเท่าเล็บมือ มีหอยขมมากเหลือเกิน ทุกคนต่างเลือกเก็บตัวใหญ่ๆ อย่างสนุกสนาน

กู่เยี่ยสวมรองเท้ากันฝนที่ขนาดไม่ถอยพอดีเท้า นัก นางก้มตัวจับหอยขม ซึ่งแต่ละตัวต่างอาศัยอยู่ในน้ำตื้น พร้อมให้ผู้คนจับไปได้อย่างตามใจชอบ นางก็ยังรู้สึกตื่นเต้น เมื่อหยิบก้อนหินก้อนหนึ่งออก เจาดำที่อยู่ข้างใต้ก็เคลื่อนไหว และวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว เมื่อกู่เยี่ยเห็นลักษณะของเงานี้ จึงพูดอย่างยินดีว่า ฟู! ฤดูนี้เนื้อปูจะแน่นที่สุด เยี่ยมไปเลย อ่าหีนีนะ!”

นางฟ่งเข้าเข้าไปกอดปูตัวนั้นเอาไว้ แต่นางถูกมันหนีบเข้าที่นิ้วอย่างน่าสงสาร ทันใดนั้นนางก็เจ็บจนร้อง โอ๊ยๆ”เสียงดัง

หลังเจวียเงินที่อยู่ไม่ห่างจากนางโดยตลอดจึงรีบlynน้ำเข้ามาหา แต่ถูกหนีบหัวเหนียงที่อยู่ข้างกายกู่เยี่ยซิงถึงตัวกู่เยี่ยก่อน นางเหลือบตามองหลังเจวียเงินที่กำลังวิ่งเข้ามา และดึงมือของกู่เยี่ยเอาไว้อย่างสนิทสนม พาเดินเข้าริมฝั่งพร้อมกับพูดว่า

เหตุใดถึงไม่ระวังเช่นนี้ ถ้าโดนปูหนีบห้ามผืนดิ่งเด็ดขาด แค่วางมันลงกับพื้น มันก็จะคลายก้ามออกในทันที ไม่เชื่อดูสิ....”

จริงด้วย หลังจากที่ปูแตะพื้น มันก็ปล่อยก้ามออกและรีบหนีไปในทันที หลีฉิวเหนียงจับกระดองของมัน และหยิบปูไว้ในตะกร้า หลังเจี๋ยเฉินมองดูนางอย่างแน่นิ่งด้วยสายตาที่ปราศจากความรู้สึก จากนั้นรีบเดินไปที่ส้วมน้อย จับมือของนางแล้วถามว่า เจ็บหรือไม่”

เจ็บ!” ดวงตาคู่โตของแม่นางน้อยในตอนนี้อแวววาวด้วยประกายน้ำตา บนขนตาอันดกยาวมีหยดน้ำตาอยู่หนึ่งหยด นางขมวดคิ้วเรียวบาง แล้วยื่นนิ้วชี้ไปตรงหน้าเขาพร้อมกับพูดอย่างน่าสงสารว่า พี่เฉิน ช่วยเป่าให้ข้าหน่อย เป่าแล้วก็จะหายเจ็บ!”

บนนิ้วมืออันเรียวนุ่มเกิดรอยสีม่วงเข้มขึ้น หัวใจของหลิงเจี๋ยเฉินราวกับถูกใครบางคนทิ่มแทง เขาเป่าไปที่แผลเบาๆ แล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า พัก ความเจ็บจงหายไป! เอาละ เสียเวลาไม่ต้องกลัว พี่เฉินอยู่นี่แล้ว!”

ว้าว! มหัตศรรย์ พอพี่เงินเป่าแล้วข้าก็หายเจ็บใน
ทันใด!” กุ้ยเยี่ยเผยอริมฝีปากสีแดงสดเล็กๆ ของตนอย่างตลก
และคลี่ยิ้มอย่างไร้เดียงสา

หลิงเจวี่เงินจิ้มไปที่จมูกของแม่นางน้อย แล้วพูดอย่าง
เอ็นดูว่า เจ้านี้ละ...”

ครบอย่าง

บทที่ 241 ขาวของการล่าสัตว์ฤดูใบไม้ร่วง

“น้องพี เกิดอะไรขึ้น เมื่อครู่นี้เสียงร้องของเจ้าหรือ” กุ๋หมิงและจวินฉีเจิงที่อยู่ค่อนข้างไกลรีบวิ่งเข้ามา เมื่อเห็นรอยแผลบนหัวนางจึงพูดอย่างปวดใจว่า เหตุใดถึงไม่ระวังหน่อย เจ้ารีบเข้าฝั่งไปก่อนเลย เรื่องใช้แรงพวกนี้ปล่อยให้พี่ๆ จัดการเอง!”

กุ๋ลีเออร์และหลี่ชิวเออร์ต่างมาอยู่ข้างๆ กุ๋เยี่ย และปลอบโยนนางอย่างแผ่วเบา ทันใดนั้นกุ๋เยี่ยก็รู้สึกถึงความอุ่นใจ การที่มีคนเป็นห่วงนางเหลือเกินเยี่ยงนี้ ซาตินางไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว! ความรู้สึกที่มีทั้งญาติและเพื่อนอยู่ข้างกาย มันช่างดีเหลือเกิน! ขณะนี้ รอยยิ้มของกุ๋เยี่ยสดใสยิ่งกว่าแสงแดดเสียอีก อีกทั้งยังงดงามยิ่งกว่าดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ...

หลี่ชิวเหินยงที่ถูกเบียดออกจากผู้คนกัตรีมฝีปากตนเองแน่น ตะกร้าในมือใกล้จะถูกนางฉีกขาดแล้ว แค່รอยหนีบเล็กๆ น้อยๆ ไม่มีเลือดออกด้วยซ้ำ เหตุใดต้องประคบประหงมถึงขนาดนี้ด้วย เจ้าเล่ห์เสียจริง! ผู้อื่นก็เหมือนกัน เหตุใดต้องรุม

ปลอบประโลมกันใหญ่โต ทำเหมือนเรื่องใหญ่จะเป็นจะตาย
เช่นนั้นแหละ!

ทันใดนั้น คุณชายหลังคนโปรดของนางก็จ้องมองมาด้วย
สายตาอันเย็นเยือก จนหลීซัวเหินยงชะงักงัน และรีบปรับสีหน้า
ในทันที จากนั้นจึงส่งยิ้มอันแสนหวานให้เขา แต่น่าเสียดายที่
นางเพ็งยิ้มได้ครั้งเดียว อีกฝ่ายก็เบนสายตาออกอย่างรวดเร็ว
เสียแล้ว ราวกับนางเป็นสิ่งสกปรก เผลอมองนานเข้าจะทำให้ตา
ของเขาแปดเปื้อน หลีซัวเหินยงรู้สึกไม่ยินยอม นางไม่คิดว่า
ตนเองแหย่ไปกว่ากู่เยี่ย ยายเติกนั้นไม่มีสิทธิ์อะไรได้รับความ
โปรดปรานจากเขา ส่วนนางกลับไม่ได้

เหตุการณ์แทรกเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้หาได้ทำลายความ
กระตือรือร้นของเหล่าชายหนุ่ม ไม่นานนัก ตะกร้าปลาในมือของ
ทุกคนต่างเต็มบรรจุ นอกจากหอมขมแล้ว ยังมีปูขนาดต่าง ๆ
ปลาไหลเนื้อแน่น กุ้งมังกรตัวเล็กสดใหม่....

เมื่อใส่หอมขมไว้ในกะละมัง และใส่น้ำยาที่กู่เยี่ยทำขึ้น
เป็นพิเศษ พวกมันก็คายเศษโคลนเศษทรายออกมาอย่าง
รวดเร็ว จากนั้นจึงส่งต่อให้ทางครัวจัดการ ช่วงเที่ยงวัน
อาหารมื้อใหญ่อันหลากหลายประกอบด้วย ‘หอมขมผัดพริก’

‘หอยขมผัดน้ำจิ้ม’ ‘หมาล่าหอยขม’ ‘เนื้อหอยขมผัดเผ็ด’
‘เต้าหู้ตุ๋นหอยขม’ ‘ไข่ตุ๋นหอยขม’ อีกทั้ง ‘หมาล่าลูกกุ้งมังกร’
‘ปลาไหลทอดกรอบ’ ‘ปูหนึ่ง’... หน่่ม ๆ ทั้งหลายต่างกินอย่าง
ไม่หยุดปาก

หลังเจวียเงินคืบเนื้อหอยขม แกะเปลือกกุ้ง และคืบ
เนื้อปูให้กับยายหนูจอมตะกละอย่างเอาใจใส่ ส่วนกุ้เยียก็
เพลิดเพลินกับการกิน เมื่อหลังเจวียเงินมองเห็นสาวน้อยที่
อิมเอมใจ ความอ่อนโยนภายในใจก็สั่นไหว...

หลี่ซิวเหนียงเห็นว่าคุณชายหลิงยู่มาทั้งวันแล้ว แต่กลับ
ไม่ได้กินอะไร นางจึงรีบแกะกุ้งให้อย่างปวดใจ อาศัยจังหวะที่
ทุกคนไม่ทันสังเกตแอบใส่ไว้ในชามตรงหน้าของเขา ทว่าอีก
ฝ่ายไม่แม้แต่จะมองดูนาง แต่กลับคืบเนื้อกุ้งออกราวกับเป็นขยะ
 อีกทั้งยังให้คนใช้เปลี่ยนชามใหม่ให้เขาด้วย

หลี่ซิวเหนียงหน้าซีดในทันที น้ำตาในดวงตาของนาง
เหมือนจะไหลแต่ก็ไม่ไหล นางจึงมองหลิงเจวียเงินอย่างเคือง
ใจ ส่วนหลิงเจวียเงินกลับจืดจอกกับการแกะปูให้กับกุ้เยีย โดยที่
ไม่แม้แต่จะเหลียวมองดูนาง

ขณะที่หลังเจวียเงินให้คนรับใช้เปลี่ยนชามให้ กู๋เยียก็เงยหน้าออกจากอาหารรสเด็ด และจ้องมองพี่เงินด้วยดวงตาเบิกกว้าง พร้อมกับพูดอย่างใสชื่อว่า “มีอะไรหรือ”

“ไม่มีอะไร ชามเปื้อนนะ แคเปลี่ยนชามใหม่ก็พอแล้ว! เจ้าชอบกินปูถึงเพียงนี้ ปืหน้าข้าจะให้คนเลี้ยงไว้ในทะเลสาบเยอะๆ ให้เจ้ากินอย่างสนใจ!” หลังเจวียเงินเห็นว่ามุมปากของกู๋เยียเปื้อนด้วยน้ำปรุงรสหอยขม จึงใช้นิ้วเช็ดให้นาง

กู๋เยียใช้ปลายลิ้นสีชมพูเลียไปตรงจุดที่เขาเช็ดให้แล้วยิ้มหวาน ขอบคุณพี่เงิน แต่เมื่อถึงปืหน้า ข้าคงไปร่วมงานประชุมแพทย์โอสถที่เมืองหลวงแล้ว...”

ฤดูใบไม้ร่วงปืหน้า พี่เงินก็น่าจะกลับแคว้นเหยียนแล้ว เมืองหลวงของแคว้นเหยียนและเมืองหลวงของแคว้นตงหลังห่างกันหลายพันลี้ อีกทั้งยังไม่มีเครื่องบินและรถไฟความเร็วสูง ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่ กู๋เยียมองดูไข่ปูในชามที่หลังเจวียเงินแกะให้ ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าการที่เลิศรสเพียงใดก็ไร้ซึ่งรสชาติแล้ว ความเสียใจก่อเกิดขึ้นในใจ

หลังเจวียเงินลुบไปที่ผมของแม่นางน้อยแล้วยิ้มพูดว่า
ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่ ก็ให้คนส่งไปที่เมืองหลวงสิ ข้ามี
บ้านพักอยู่ที่เมืองหลวง เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าก็ไปอยู่ที่นั่นเสีย!”

กู่เยี่ยส่ายหน้าแล้วพูดว่า ท่านปู้บอกว่าท่านมีบ้านอยู่ที่
เมืองหลวง เมื่อถึงเวลานั้นท่านจะไปกับข้าด้วย เพื่อไปเยี่ยม
อดีตเพื่อนร่วมงานและหัวหน้า”

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด เหล่าชายหนุ่มที่อยู่ด้านข้างต่างพูด
ถึงเรื่องที่ฝ่าบาทจะทรงเสด็จมาที่ลานล้อมเพื่อล่าสัตว์ภาค
ฤดูใบไม้ร่วง จวินฉีเจิงพูดอย่างตื่นเต็นว่ ท่านพ่อของข้าได้รับ
คำสั่งให้ติดตามฝ่าบาทไปได้ การล่าสัตว์ภาคฤดูใบไม้ร่วงแต่ละ
ครา ฝ่าบาทมักจะเรียกท่านพ่อไปหาหรือเรื่องบ้านเมือง ครานี้ข้า
ขอให้ท่านพ่อพาข้าไปด้วย...น้องหมิง วิทยายุทธ์และทักษะการ
ยิงธนูบนหลังม้าของเจ้าถือว่าไม่เลว ข้าจะขอท่านพ่อให้พาเรา
ทั้งสองไปด้วย”

ไม่ว่าจะศึกษาบู้หรือบู้ สู้ตายก็ทำงานเพื่อราชวงศ์
ชายหนุ่มผู้ทะเยอทะยานทุกคนล้วนปรารถนาที่จะได้เข้าเฝ้า
ฝ่าบาท ถึงแม้จะทำได้เพียงมองดูอย่างห่าง ๆ กู่หมิงก็
เฉกเช่นเดียวกัน เขาตื่นเต็นจนพูดไม่ออก และพูดอย่างติด ๆ

ชัดๆ ว่า ถ้า...ถ้าข้าได้เห็นเทศกาลล่าสัตว์ภาคฤดูใบไม้ร่วง
สักครา มัน...มันก็ถือเป็นเกียรติของข้า ทว่า...การที่ให้คนนอก
อย่างข้าเข้าร่วม จะเป็นการสร้างความลำบากให้กับท่านสูง
จวิน”

จวินฉีเงืงตบไหล่เขาแล้วพูดว่า ไม่ลำบากอะไรหรอก
ในตอนนี้อำกำลังเล่าเรียนอยู่กับตระกูลของข้า ถือว่ามีมิตรภาพ
ฉันอาจารย์ศิษย์กับท่านพ่อของข้า การพาลูกศิษย์ไปด้วยอีกคน
หาได้เป็นเรื่องลำบาก เจ้ารอชาวดีจากข้าเถอะ!”

กุ๋หมิงรู้ว่าจวินฉีเงิงไม่ใช่คนชอบคุยโอ้อวด การที่เขาพูด
เช่นนั้นอย่างน้อยต้องมีความมั่นใจเกือบเต็มร้อย เขาจึงดีใจอย่าง
มาก และรับแคะเปลือกกุ้งให้กับ ‘พีเก๋า’ อย่างขยันขันแข็ง และ
รินสุราชั้นดีให้เขา

สุราที่ดื่มในวันนี้เป็นสุราอยู่เหลียงเย่ที่ผลิตจาก
โรงกลั่นสุราของตระกูลกุ๋ เหล่าชายหนุ่มแดนเหนือต่างดื่ม
สุรากันเป็นทุกคน แต่อยู่เหลียงเย่ไม่ใช่สุราชั้นต่ำที่พวกเขามักดื่ม
เป็นประจำ เพียงดื่มไปไม่กี่แก้ว ใบหน้าก็แดงก่ำราวกับกลิ้ง
อีกทั้งยังเริ่มพูดไม่ชัดแล้ว ทำยที่สุด ชายหนุ่มพวกนี้ก็ถูก
คนรับใช้ของตนช่วยพยุงเดินอย่างโซซัดโซเซไปยังห้องพักและ

หลับสนิท จนเวลาถึงพลบค่ำแล้ว ชาวซี้เมาทั้งหลายก็ยังไม่ตื่นเลย!

เมื่อกลับมาจากหมู่บ้าน กู้เยี้ยก็ทำทุกอย่างที่ควรจะทำ ส่วนหลังเจวี่ยเงินก็ไม่รู้วันวายอยู่กับอะไรเจกเช่นเดิม เขาเป็นอ๋องแม่ทัพใหญ่ของแคว้นเหยียน ในตอนนี้แคว้นเหยียนกำลังสู้ศึกกับแคว้นหลี่ อีกทั้งยังได้รับความพ่ายแพ้อย่างหนัก การที่เขาอยู่ตรงนี้ได้ถือว่าเป็นเรื่องแปลก ถึงแม้เขาไม่ได้อยู่ในกองทัพ แต่เขาก็คอยบัญชาการจากทางไกลอย่างไม่รีรอ...

องค์ชายใหญ่กงหลี่สวีนผู้นำทัพทหารพบว่าทางแคว้นเหยียนได้ปรับกลยุทธ์แล้ว เดิมทีพวกเขาสามารถบุกได้อย่างราบรื่น แต่ตอนนี้กลับซาลงแล้ว องค์ชายสองของแคว้นเหยียนถูกเรียกตัวกลับเมืองหลวง หลังจากที่เปลี่ยนตัวแม่ทัพ ศีกตรงชายแดนก็ตึงเครียด จนแคว้นหลี่ยากที่จะบุกต่อ

เรื่องที่ฮ่องเต้แคว้นตงหลังจะไปล่าสัตว์ภาคฤดูใบไม้ร่วง ที่ลานล้อมถูกแพร่ไปยังเมืองเหยียนเจิงแล้ว ชาวบ้านต่างคาดเดากันว่าฮ่องเต้จะเสด็จมายังเมืองเหยียนเจิงหรือไม่ และคาดเดาว่าพวกเขาจะได้รับเกียรติได้พบเห็นฮ่องเต้หรือไม่

ท้ายที่สุดแล้ว เมืองเหียนเจิงก็เป็นเมืองใหญ่ที่ใกล้กับลานล้อม
ที่สุด

เดิมทีกุ่เยี่ยยังคิดว่าเรื่องที่ฝ่าบาททรงล่าสัตว์ภาค
ฤดูใบไม้ร่วงเป็นเรื่องที่ห่างไกลจากชาวบ้านธรรมดาสามัญเยี่ยง
นาง แต่พี่ชายของนางกลับถูกท่านลุงจวินพาไปลานล้อมด้วย
ส่วนท่านปู่ก็มักจะเล่าให้นางฟังว่า ตอนที่ฮ่องเต้ทรงล่าสัตว์ภาค
ฤดูใบไม้ร่วง ท่านปู่และแม่ทัพอาวุโสสกุลฉู่มีหน้าที่ดูแลความ
ปลอดภัยในลานล้อม ในตอนนี้นางจึงรู้สึกว่ที่แท้ตนเองก็
ค่อนข้างใกล้ชิดกับองค์ฮ่องเต้ อย่างน้อยคนข้างกายของนางก็
เคยใกล้ชิดองค์ฮ่องเต้ ไม่นานนี้อาจจะได้พบเจอองค์ฮ่องเต้ใน
อีกไม่ช้า

แต่นางไม่เคยคาดคิดเลยว่าตนจะสามารถใกล้ชิดองค์ฮ่องเต้
ได้มากถึงเพียงนี้

บทที่ 242 ลอบปลงพระชนม์

ในวันนี้นางใช้ชีวิตเฉกเช่นปกติ ก่อนอื่นก็ไปยัง โรงผลิตยาเพื่อตรวจสอบส่วนต่างๆ ของโรงงาน จากนั้นไปยัง โรงงานของเครื่องยาสำหรับเหล้าทหาร เพื่อดูความคืบหน้าของ คนงาน คนงานในโรงงานเครื่องยาทางทหารล้วนแต่เป็นคนที่ นางไวใจได้ ทว่าเครื่องยาแต่ละชุดต้องผ่านการตรวจสอบจาก นางและศิษย์พีไปหลี่เสียก่อน จึงจะส่งไปยังด่านชายแดน ยา สำหรับทางทหารเกี่ยวโยงถึงสุขภาพและชีวิตของทหาร นับไม่ถ้วนที่คอยปกป้องบ้านเมือง จึงต้องเข้มงวดเป็นอย่างยิ่ง

กุ่เยี่ยพึงพอใจมากกับการดำเนินการอย่างเป็นระเบียบ ของโรงผลิตยา ตอนที่นางกำลังแลกเปลี่ยนประสบการณ์การ ปรุ้งยากับศิษย์พีไปหลี่ ทหารหลวงอาวุธโสครบมือกลุ่มหนึ่งก็บุก เข้ามาในโรงผลิตยา กุ่เยี่ยไม่เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน นางเป็นพลเมืองดีที่ปฏิบัติตามกฎหมายมาตลอด การที่ เจ้าหน้าที่ทหารบุกเข้ามาเช่นนี้ หมายความว่าอย่างไรกัน

อย่าบอกนะว่าเครื่องยาชุดก่อนที่ส่งไปยังกองทัพเกิดปัญหา ไม่สิ นางตรวจดูอย่างละเอียดก่อนขึ้นรถม้าแล้วไม่ใช่ หรือ หรือว่าโรงผลิตยาของนางเติบโตเร็วเกินไป จนเป็นที่จับจ้องของใครบางคน จึงต้องการลงมือกับนาง กู้เยียดไม่ได้ที่จะคิดไปในทางร้าย

แน่นอนว่าไปหลอวันจีไม่ยอมปล่อยให้ศิษย์น้องไปคุยกับเจ้าหน้าที่ทหารด้วยตนเอง เขาจึงรีบเข้าไปแทรก จากนั้นมองเห็นแม่ทัพรองสกุลฉู่เดินเข้ามาจากด้านนอก และงูก็เยียดเดินออกไปโดยที่ไม่พูดอะไรสักคำ

เมื่อกู้เยียดเห็นเช่นนี้จึงรู้สึกโล่งใจขึ้น ที่แท้ไม่ได้มาจับกุมเรื่องการทำผิดของโรงผลิตยา นางต้องเร่งฝีเท้าวิ่งจึงจะสามารถตามทันพี่สองสกุลฉู่ พี่สองสกุลฉู่ มีใครบาดเจ็บหรือ ได้พาคนเจ็บมาหรือไม่ ข้าจะไปเอากล่องยา...”

ข้าส่งคนไปเอาแล้ว ผู้บาดเจ็บอยู่ที่ลานล้อม รมกวนเจ้ามากับข้าหน่อย!” ฉู่ม่เฟิงเงยหน้ามองดูดวงตาที่คล้ายคลึงกับท่านแม่ เขาชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะเตือนว่า เมื่อถึงลานล้อมแล้ว หากเจ้าไม่มั่นใจก็ไม่ต้องฝืน ข้าสัญญาว่าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบาก จำไว้ว่าห้ามฝืนโดยไม่มั่นใจอย่างเด็ดขาด...”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ เกรงว่าฐานะของผู้บาดเจ็บจะไม่ธรรมดา คงไม่ใช่มีใครลอบปลงพระชนม์ฝ่าบาทกระมัง หึหึ! จะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไร ข้างกายฝ่าบาทย่อมมีหมอฝีมือดีติดตามอยู่ด้วย จะตกมาถึงมือแพทย์น้อยที่ไม่มีชื่อเสียงอย่างนางได้เยี่ยงไร

คือว่า...ข้าพจะรู้ได้หรือไม่ว่าผู้บาดเจ็บคือใคร” กุ๊เยี่ยกระโดดขึ้นหลังม้า ส่วนฮวาฮ่าวและเยว่หยวนก็ขี่ม้าตามนางมาเช่นเดียวกัน โดยที่เยว่หยวนถือกล่องยาใบใหญ่ของนางเอาไว้ด้วย

สีหน้าของฉู่มู่เฟิงเคร่งขรึมอย่างมาก เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะชี้นิ้วขึ้นฟ้า...กุ๊เยี่ยถึงกับปากอ้าตาค้าง...นั่นมิใช่หมายถึง...โอรสสวรรค์...ปากอัมบงคลจริง ๆ เลย กลับถูกนางเดาถูกเสียได้ กุ๊เยี่ยตบปากตนเองเบา ๆ การที่ฝ่าบาทได้รับบาดเจ็บและสั่งฟ้รองฉู่มาหานาง เกรงว่าต้องเป็นบาดแผลภายนอกที่รักษายากมาก แม้แต่หมอหลวงยังสุดความสามารถแล้ว

การรักษาให้กับโอรสสวรรค์นั้น หากประมาทเพียงเล็กน้อย หัวก็จะหลุดออกจากบ่าโดยไม่รู้ตัว ช่างโชคร้ายเสียจริง!

เมื่อฉมู่เฟิงเห็นสีหน้าอันย่ำแย่ของกุ่เยี่ย เขาจึงรีบปลอบนางว่า ไม่ต้องห่วง อาการบาดเจ็บของท่านผู้นั้นไม่แตกต่างจากไฟใหญ่ของข้ามากนัก ยังไม่อันตรายเท่าไฟใหญ่ของข้าในตอนนี้! ในเมื่อเจ้าและอาจารย์ของเจ้าสามารถช่วยชีวิตไฟใหญ่ของข้าได้ การรักษาท่านผู้นั้นก็จะมีปัญหาแน่นอน”

เมื่อกุ่เยี่ยได้ยินเช่นนี้ จึงสอบถามอาการบาดเจ็บของท่านผู้นั้นอย่างละเอียด จึงรู้ว่ามันเป็นหัตถุญ์อันตรายและมีพิษเช่นเดียวกัน แต่ตำแหน่งบาดแผลของท่านผู้นั้นก็ไม่ใช่จุดสำคัญถึงชีวิต กุ่เยี่ยรู้สึกโล่งใจอย่างสมบูรณ์แล้ว มันเป็นเพียงการผ่าตัดศัลยกรรมธรรมดาเท่านั้น!

ม้าควบอย่างรวดเร็วตลอดเส้นทาง จนกระทั่งช่วงพลบค่ำจึงมาถึงลานล้อม ทันทีที่เข้าไปในลานล้อม กุ่เยี่ยก็พบกับกลุ่มที่กลับมาจากการล่าสัตว์ ชาวที่ฝ่าบาทได้รับบาดเจ็บถูกเก็บเอาไว้ไว้อย่างแน่นหนา นอกจากขุนนางสำคัญไม่กี่คนแล้ว ผู้อื่นล้วนถูกปิดบัง

จวินฉีเจิงและกุ่หมิงก็อยู่ในกลุ่มที่เพิ่งกลับจากการล่าสัตว์ ทั้งสองคนกลับมาพร้อมกับรอยยิ้มเบิกบาน ดูเหมือนว่า

จะล่าสัตว์ได้มากมาย จวินฉีจึงขี้อำนาจในทันที และใช้แขนดันไปที่กู่หมิง เจ้าตุสึ นั้นใช้น้องเยี่ยเอ๋อร์หรือไม่”

เจ้าตาผาดไปหรือไม่ น้องสาวข้าจะมาอยู่ที่ลานล้อมได้อย่างไร...” กู่หมิงมองตามสายตาเขา และมองเห็นรูปร่างอันแสนคุ้นเคยที่ถูกรายล้อมไปด้วยทหารทัพหลวง หัวใจของเขาเต้นแรง จากนั้นจึงวิ่งเข้าหาทหารหลวงโดยไม่สนสิ่งใด

นายทหารทุกท่าน ผู้นี้เป็นน้องสาวของข้า นางมาหาข้า ไม่ใช่ผู้ต้องสงสัยอะไร พวกท่าน...” กู่หมิงคิดว่าน้องสาวของตนซุกซนจนคิดจะแอบเข้ามาในลานล้อมเพื่อหาตนเอง จึงถูกทหารหลวงจับตัวเอาไว้

พี่ชาย ข้ากำลังจะไปให้การรักษา...เอ่อ...ผู้ป่วย มีอะไรเดี๋ยวล่อยคุยกัน!” กู่เยี่ยขัดคำพูดของเขาเสียก่อน

กู่หมิงมองดูน้องสาว เห็นท่าทางไม่เหมือนถูกจับตัว จากนั้นมองไปที่กล่องยาในมือของเยว่หยวนที่อยู่ด้านหลังนาง จึงโล่งใจไปกว่าครึ่ง เขาพูดกับฉู่ม่เฟิงที่อยู่ข้างกายว่า พี่รองดูน้องสาวข้าสิแล้ว เจ้าต้องคอยดูแลนางให้ดีนะ...”

คิวของฉมู่เฟิงกระตักขึ้นสองที เยี่ยเอ๋อร์ซึกแล้ว คนที่กักล้า
ฝ่าทอ้งเพื่อนำอาหารออกมาจะซึกแล้วได้อย่างไร คนที่สามารถ
ฝ่าทอ้งและตัดลำไส้ที่เสียหายจะซึกแล้วได้อย่างไร เขาคิดอยู่ในใจ
โดยที่ไม่ได้แสดงออกมา เพียงแต่พยักหน้าอย่างหนักแน่น

กู่เยี่ยถูกพาเข้าไปยังกระโจมอันหรูหรา หมอหลวง
เส้นผมและเคราสีขาวหลายคนกำลังล้อมบุรุษอายุราวสามสิบปี
คนหนึ่ง บุรุษผู้นี้อายุไม่มากนัก แต่กลับดูมีอำนาจและ
สง่าผ่าเผย

เขานอนฟิงอยู่บนเตียง มีลูกธนูปักอยู่ตรงหน้าอก สีหน้า
ซีดเซียวเล็กน้อย ริมฝีปากเป็นสีม่วง ใบหน้าไร้ซึ่งความ
ตื่นตระหนก เมื่อมีคนเข้ามา เขาก็ลืมตาขึ้นมามอง ดวงตาของ
เขามีประกายความงามและน่าเกรงขาม แผ่อำนาจสูงส่งยากจะ
อธิบาย เพียงสบตาเป็นตอ้งชะงักกัหนึ่งจันไปชั่วขณะ

ฉมู่เฟิงคุกเข่าข้างหนึ่งและกำหมัดคารวะ ทูลฝ่าบาท
กระหม่อมเชิญหมอที่เคยถอนธนูให้พี่ชายมาแล้ว! แม่นางกู่เยี่ย
รีบเข้ามาคารวะฝ่าบาท....”

เอ้? อ้อ...” กุ้ยเยี่ยคุกเข่าลงอย่างงุ่มง่าม เอามือทั้งสองไขว้กันแล้วทาบไว้บนหัว และก้มค่านับให้กับชายที่อยู่บนเตียง ขณะที่ก้มลงค่านับ ในใจของนางกลับรู้สึกรังเกียจธรรมเนียมลำดับชั้นศักดิ์ดินาของสังคม อะอะอันใดก็คุกเข่าค่านับ แต่นางก็พูดอย่างมีสติว่า กุ้ยเยี่ยขอคารวะฝ่าบาท!”

หลังจากที่พูดจบ ภายในกระโຈມเจียบสงัด แม้กุ้ยเยี่ยกำลังหมอบอยู่กับพื้น แต่นางก็รู้สึกได้ว่าสายตาของฮ่องเต้จ้องมาที่นางอย่างจริงจัง สรุปลังจะถอนรณนั้ณอยู่หรือไม่ ไม่ใช่บอกว่ารณนั้มีพิษหรือ เหตุใดฝ่าบาทยังไม่สลบไปอีกเล่า แฮ้อ หรือว่าฝ่าบาทก็มีนิสัยแปลกประหลาด ในเวลาเช่นนี้ยังจะทำตัวเฉยเมยไม่รักชีวิตอีกหรือไร

เจ้าคือหมอที่รักษาให้กับฉู่ฉู่ฮว่าหรือ ลูกขึ้นพูดเถิด!”
น้ำเสียงของฮ่องเต้ฟังดูอ่อนแอเล็กน้อย

กุ้ยเยี่ยรีบลุกขึ้นแล้วพูดว่า ทูลฝ่าบาท บาดแผลของแม่ทัพน้อยสกุลฉู่ หม่อมฉินรักษาพร้อมกับท่านอาจารย์เพคะ!”

ฮ้องเต้ขมวดคิ้วเล็กน้อย มองไปยังลูกหนูที่ปักอยู่ตรงหน้าอกแล้วถามว่า “อ้อ เช่นนั้นในตอนนี้อาจารย์ของเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย เจ้ามีความมั่นใจแค่ไหนกับอาการของข้า”

กู่เยี่ยก้มหน้าแล้วซ่อนสายตารับมอง ทูลฝ่าบาท ต้องดูบาดแผลเสียก่อน หม่อมฉันจึงจะสามารถให้คำตอบได้พะคะ”

อืม...ข้าอนุญาตให้เจ้าเข้ามาตรวจสอบ” ท่านหมอตัวน้อยผู้นี้อายุน้อยเกินไปหรือไม่ ยังเป็นเด็กสาวอยู่เลย ดูแล้วอายุใกล้เคียงกับองค์หญิงน้อยของเขา แต่แม่นางผู้นี้กลับมีท่าทางที่นิ่งสงบเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา ไม่หวาดกลัวแม้แต่น้อย ดูมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม มีท่าทางราวกับสตรีในตระกูลใหญ่ที่ได้รับการอบรมอย่างเข้มงวด

ขณะที่กู่เยี่ยกำลังจะเดินเข้าหา กลับถูกหมอลวงคนหนึ่งขวางเอาไว้ หมอลวงเฒ่าผู้นั้นคุกเข่าต่อหน้าฝ่าบาทและทูลว่า ทูลฝ่าบาท หญิงสาวผู้นี้อายุน้อย เกรงว่าไม่อาจรับผิดชอบการใหญ่ได้ กระหม่อมได้ใช้ยาขับยั้งพิษแล้ว กระหม่อมคิดว่ารีบตามหาอาจารย์ของหญิงสาวผู้นี้จะดีกว่า...”